



Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prospeh afriških misijonov s
prilogo „Klaverjev koledar“.

Izdaja

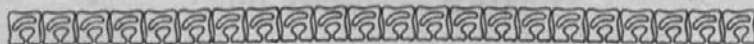
Klaverjeva družba.
Ljubljana, Pred škofijo št. 8.

Stane za celo leto K 3.—,
s koledarjem K 4.50.





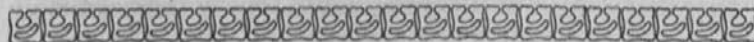
Zamorska vas v Kamerunu (Afrika).



Dušna premija!

V namen naših naročnikov in dobrotnikov bodo afri-
kanski misijonski škofje in misijonarji letno brali

500 svetih maš.



Brez rešitve izgubljene!

Ako kmalu ne pride pomoč, bo mnogo misijonskih postaj brez rešitve izgubljenih. Te postaje so bile otvorene še za časa, ko je bilo na razpolago več misijonarjev. Med vojsko so jih vzdrževali misijonski duhovniki z nadčloveškimi naporimi. A sedaj ti junaki padajo drug za drugim vsled nepopisnega pomanjkanja in tako propadajo s trdom in žrtvami ustanovljene postaje.

Brezdno časne in večne bede zeva ubogim poganom nasproti; kdo jih bo rešil? — Sedemdeset milijonov poganov umrje vsako leto, ki nikdar niso slišali o pravem Bogu! Bomo li pripustili, da to število še naraste? Ne bomo li hiteli pomagat?

Pomislimo? Enkrat zgubljene, večno, brez rešitve zgubljene, — in **mi bi jim lahko pomagali, a nismo?** — Pomagajmo torej, pomagajmo, dokler je še čas, dokler še moremo. Kajti tudi za nas bo prišla „ura, ko ne bomo mogli več delati“.

Pomagajmo s vzdrževanjem katehistov, teh učencev in poslancev misijonarjev, da bo mogoče rešiti več neumrjočih duš! Snovajmo in pomagajmo snovati ustanove za katehiste, kakor jih je že več ustanovljenih za semeniščane! Katehisti so sedaj rešilna armada za poganske dežele.

Vsak dobrotnik, tudi najskromnejši, si s tem postavi nesmrtni spomenik v kraljestvu duš, katere bi morda brez njega bile brez rešitve izgubljene. St. K.

Lakota — žetev duš.

O. Willeman, M. H., misijonar v Ugandi.

Meseca aprila lanskega leta je bilo pomanjkanje živih tukaj v Nangongeru doseglo vrhunec. Mnogo ljudi je vsled tega zapustilo te kraje, drugi zopet so se skušali preživiti z gozdnimi koreninami in listjem. Konečno je prišlo vendar nekaj dežja in čez tri mesece smo pridelali nekoliko prosa. Ljudje so upali, da bo zrastle tudi kaj graha, a to upanje jih je varalo. Meseca decembra smo poskusili saditi krompir. Toda vsled suše tudi ta ni prav uspeval in prisiljeni smo bili, hraniti se z njegovim listjem. Razen tega so predrzni tatovi ogrožali vso pokrajino ter kradli še zelene banane, tako, da so ubogi ljudje morali noč in dan stražiti svoje nasade!

Mesec januar in prva polovica februarja sta bila zopet suha. Ono malo semena, kar ga je bilo vsejanega, se je posušilo v zemlji in ko je drugo polovico februarja nastopilo deževje, so morali ljudje za drag denar kupiti potrebnega semena in še enkrat sejati. Marca meseca je stiska priklopela do vrhunca. Ljudje so prodajali svoje lonce za kuhanje, tkanino iz drevesnega lubja itd., da si od indijskih trgovcev

kupijo vsaj nekaj živeža. Najrevnejši so prodajali celo svoje otroke za krave in drugo hrano. Tako sem na svojem zadnjem potovanju odkupil za dve kravi krščansko dekle iz sužnosti, katero je lastna mati vsled gladu prodala nekemu poganu.

V tem mesecu je imela smrt tukaj bogato žetev. Otroci so umirali materam v naročju, žene so morale pokopavati svoje može ali pa je umrla mati, zapuščajoč uboge sirote. Vsak dan smo našli mrliče ob cesti. Dežju, ki je drugokrat tako blagodejno vplival na polja, se je pridružil takrat silen mraz, vsled česar je zgubilo mnogo ljudi življenje. V poldrugem mesecu je v našem kraju umrlo okrog 2.500 oseb.

Tudi naši kateheti so trpeli veliko pomanjkanje. Nameravali so že zapustiti te kraje, da si drugod zaslužijo najpotrebnejšega živeža. A kaj bi bilo potem s toliko onimi otroci, katere bi trebalo krstiti. Sklenili smo torej, oskrbovati jih z živili, dokler bo le mogoče. Seveda živeža je bilo malo in zato silno drag. Za šop banan, ki je prej stal 10 centimov, so sedaj zahtevali 3 rupij. Zato smo samo meseca marca porabili za živež $\frac{2}{3}$ svoje redne, polletne podpore, ker smo morali skrbeti tudi za reveže naše okolice. Vendar, ni mi žal tega; kajti od 1. marca do 15. aprila so naši kateheti krstili 202 otroka in 131 odraslih v smrtni nevarnosti. Opravičeno upam, da so te duše sedaj naše priprošnjice v nebesih, ki se bodo hvaležno spominjale blagih dobrotnikov naših katehetov.

Sedaj imamo kakim 400 bolnikom in stradajočim pripravljati in deliti hrano. To je delo, ki nam daje posla čez glavo od jutra do večera. Hvala Bogu, nas že dva tedna vlada oskrbuje z živežem za najpotrebnejše siromake.

Beda vsepovsod, toda bogata dušna žetev med umirajočimi tega kraja. Pa tudi oni, ki bodo preživeli te težke dni, ne bodo pozabili naše pomoči. Opravičeno upamo, da bodo ti ljudje po prestani lakoti prišli k nam prosit pouka v sv. veri.

Ljubi, blagi dobrotniki! Spominjajte se naših varovancev v teh težkih časih! Bodite zagotovljeni, da bo mnogo duš, ki v obleki krstne nedolžnosti odidejo v večnost, prosilo za vas v nebesih. Smem vam li predlagati posinovljenje vsaj enega kateheta? Saj sedaj razumete, koliko dobrega more tak pomočnik misijonarjev doseči. Midva s sobratom ne zadostujeva za bolnišnico s 400 bolniki in sestradanimi ljudmi.

Obetajoch vam, blagi dobrotniki, da se vas bom hvaležno spominjal pri sv. maši in molitev naših katehetov, ostajam vaš

v Kristusu udani I. Willeman.

Misijon sv. Vilibarda v Nagongeri, 15. aprila 1919.

Misijon Kunene.

Preč. o. Steinmez, družbe očetov sv. Duha poroča v svojem iz Huille naši vrhovni voditeljici poslanem pismu o svojem prvem srečanju z levom sledeče:

Pravkar sem prejel od Vas poslanih pet zavitkov s škapulirji in dva s podobnicami Srca Jezusovega. Sprejmite za to mojo in mojih sobratov najiskrenejšo zahvalo! Prihodnji mesec bomo imeli v Huilli okrog 20 krstov, ne vštévši onih v zunanjih postojankah.

Na enem mojih potovanj v pretečenem novembru sem imel prvič priliko, videti leva v prostosti. Priznati moram, da me je pogled nanj nemalo prestrašil. Prišlo pa je takole:

Bil sem ravno na potu v šolo k sv. Frančišku Ksaveriju v Etungve; kar me dohiti neka zamorka in pravi: „Tukaj gori možje ravno zasledujejo velikega leva.“ „Hm, to pa ni šala,“ pravim sam pri sebi; „sedaj imamo tudi tukaj vojsko.“ Vendar kljub temu previdno nadaljujemo svojo pot in vsak si je pač menda mislil, češ: „Da bi se le ne srečali z njim.“ Toda saj smo v božjih rokah; torej le pogumno dalje. Naposled dospemo v bližino šolskega poslopja in se nekoliko oddahnemo. A izven nevarnosti še vedno nismo. Na kateri strani neki se nahaja zver? Slišati ni bilo ničesar. Izprežemo vole in ukazal sem gonjaču, naj spravi pred vsem živino na varno. Kar prihiti neki mož s poročilom, da se na nasprotni strani bore z levom, ki je ravnokar umoril starega Tijamulovo (nekega čarovnika).

Med tem je došel tudi naš katehist Moric, rekoč: „Oče, tu nismo več varni pred levom. Umoril je že starega Tijamulovo, ki ga drži še v svojih krempljih. Sicer ga je zadelo že več puškinih strelov, a ne vem, kako je to, da še ni poginil. Ima pač debelo kožo.“ — „Tu imaš mojo martinijevo puško z naboji vred,“ mu odvrnem. „Bil si vedno dober strelec. Pojdi torej in bodi srčen!“

Toliko da je vzel Moric puško, že se v bližini kakih 30 metrov prikaže lev, zasledovan od trume psov in mnogoštevilnih črncev. Sedaj pa res ne bo šala. Kako strašna zver! Dečki so bili brž na drevesih, deklice so preplašene zbežale v kapelo. Med tem je Moric oddal prvi strel, ki pa je leva le nekoliko ranil; nato je ušel v grmovje, kjer je dobil še sedem strelav iz moje puške. Sedaj so se ojunačili tudi drugi, tako, da je bilo v kratkem oddanih kakih 30 strelav. Konečno se je mogočni kralj puščave vendar rjoveč zgrudil na zemljo. „Poginil je!“ je vriskala množica in vsi smo se

oddahnili. Ljudstvo je vse iz sebe veselja vsklikalo, pelo in plesalo. Predstavljati si tega prizora ni mogoče, kdor ni sam doživel kaj sličnega.

Kakor so naši dečki bili prej hitro na drevesih, tako naglo so sedaj splezali z njih; deklice so pa prihitele iz kapele. Prišle so tudi žene z otročiči na hrbtu. Vsak si je ogledal še v smrti grozno zver. Čestitajo si medsebojno, da so pomagali ugonobiti velikana. Le tu in tam se je med splošno radostjo slišala bolestna tožba in jok. Bili so otroci starega Tijamulovo, ki so plakali za očetom.

Nato so mrtvega leva zavlekli v hosto tjekaj, kjer je napadel starega čarovnika. Med velikim žalovanjem so ondi zakopali nesrečnega zamorca. Konečno so levu slekli kožo, meso in kosti pa pustili ležati v svarilo levinji, ako pride tod iskat svojega družeta. Bo pa tudi dober plen in hrana lačni hijeni.

Tudi nekateri pogani so se polastili kakšnega kosa, da si napravijo z njega malika, ki naj jih varuje pred levom. Kak sloviti čarovnik bo mu namreč dal zavžiti košček tega mesa, ostalo pa posušil in zdrobil v prah ter istega dejal v konec majhnega kozjega rožička. Ta amuiet mora potem njegov klient nositi vedno okrog vratu. In če tak človek sreča kakega leva ali ga sluti v bližini, je trdno prepričan, da mu zver ne more škodovati, ako prav močno piska v ta rog. Če se potem slučajno res reši levjih krempljev in žrela, bo rekel: „Moj malik me je varoval“ ter se zahvaljeval svojim prednikom in čarovniku. Ako pa ga lev pohrusta, seveda ne bo mogel ničesar povedati, kakor se je zgodilo staremu Tijamulovu; molčali pa bodo iz previdnosti tudi drugi. Sicer pa se zgodi prav redko, da se kdo sreča z levom in zato čarovnikom in satanu ni težko varati ubogih pomilovanja vrednih črncev. Pobrabil sem to priliko ter zaslepljenim zamorcem skušal dokazati ničevost njih praznoverja. „Verjemite na moč božjo,“ sem dejal; „On nas je očitvidno varoval.“ Odgovorili so mi s kratkim „da“. Tako se je končal ta dogodek, ki bi pa lahko postal usodepoln in v katerem spoznam prav poseben dokaz božjega varstva. Zahvaljujmo se torej skupno ljubemu Bogu, ki čuva nad misijonarji s tako očetovsko ljubeznijo!

K sklepu priporočam še našo napravo in nas vse Vaši pobožni molitvi. Vaše plačilo bo tem večje, čim bolj ste skušali lajšati usodo ubogih črncev v Afriki.

Kratki misijonski dopisi.

Škof Hummel, duhovnik lijonske misijonske družbe, apostolski vikar Zlatega obrežja, piše iz Cape-Coast z dnem 12. maja t. l.: „Malo dni po tem, ko sem odposlal svoje zadnje pismo, sem se podal na potovanje po zahodnem delu svojega vikarijata ob obrežju Slonove kosti. Prepričati sem se hotel na lastne oči o posledicah „apostolata“, ki ga je tamkaj razvil neki domačin iz Liberije, takojmenovani prerok Hari's. Ta čudak je pred nekaj časom po' celi deželi pridigoval 'o nečimernosti vsega posvetnega, zlasti ničevosti poganskih malikov. Dosegel je veliko uspehov; a ker mu je manjkalo sredstev za ustanovitev lastne verske ločine, je prosil svoje privržence, naj se vpišejo v ono cerkev, do katere jih bolj nagiba srce. In tako jih je veliko število pri nas prosilo sprejema. Sedaj imam v vsaki njih vasi po dve do tri kapele; a treba počakati, da bomo videli, če bo cela reč imela tudi obstanek.“

Škof Dantin, misijonarji očetov La Salette, apostolski vikar v Betafo, piše z dnem 10. marca t. l.: „Nujno potrebujem izredne pomoči za ustanovitev skromne prestolice zase in svoje misijonarje, ki jih želim od časa do časa zbrati okrog sebe, da se okrepcajo duševno in telesno. Doslej namreč sem stanoval v revni koči, ki so jo pred 30 leti postavili prvima tukajšnjima misijonarjema iz Jezusove družbe. Umevno torej, da je stavba že popolnoma doslužila ter nikakor več ne zadostuje potrebam misijona, ki je med tem postal središče vikarijata. Iskreno Vas torej prosim podpore za to stavbo, od katere je deloma odvisna prihodnost celega misijona.“

O. Nevin, misijonar družbe sv. Jožefa v Mill-Hillu piše iz Kisuma,

(Vzhodna Afrika): „Vaša blagodušna podpora za živila in 30 novih botrinskih daril, kakor tudi prispevki za vzdrževanje krščencev so mi zares v veliko veselje in olajšavo. Kajti vzdrževanje teh otročičev je spojeno z velikimi stroški in težkočami, katerim se je pridružila letos še lakota in ki preti postati prihodnje leto še hujša. Toda zaupaje na Vašo pomoč sem nakupil precej domačih živil. Pripovedoval sem svojim otročičem in kristjanom o Vas, blaga dobrotnica ter jim naročil, moliti za Vas zlasti po sv. obhajilu. In tako molijo sedaj vselej v teh najsvetejših trenutkih 5 očenašev in češčenamarij po Vašem namenu.“

O. Pedrano, misijonar sinov najsv. Srca piše iz Kitguma z dnem 26. jan. t. l.: „Predvčeranjim sem prejel od Vas naznanjeno vsoto. Kateri dobri angel Vas je pač navdihnil, da ste mi prihiteli na pomoč? Tako mi je bilo najhitreje pomagano; gotovo so Vam nebesa poslala to misel. — Ko bi mogli videti to nepopisno bedo tukaj! Ljudje tavajo okrog liki živi kostenjaki, živeč se s koreninami. Starčki čepe pred svojimi kočami, pričakovaje smrti. Toda največje sočutje zaslužijo nedolžni otročiči. Vlada nam je sicer poslala živil, ki pa so radi oddaljenosti in povsod razsajajoče influence došla še le po dolgem času in pokvarjena. Razdelitev živil se je poverila nam misijonarjem. Pri tem smo imeli pogosto priliko, deliti sv. krst. S pomočjo Vaše miloščine smo kupili 25 vreč riža; ni sicer kaj posebnega, a vendar boljše kot nič. — Sedaj po končani vojski je gotovo na razpolago mnogo sv. posod, ki so jih rabili vojaški duhovniki. Bi jih morda ne dobila nekaj Klaverjeva družba in naklonila misijonom?“

Poročilo o nekem posinovljenem katehistu.

Preč. oče Engelvin, misijonar na Madagaskarju, poroča z dnev 30. januarja t. l. o nekem katehistu, ki so ga učenci loretanskega zavoda v V. G. posinovili, sledeče:

„Po posredovanju grofice Ledóchowske sem prejel prvi vaš prispevek za vzdrževanje svojega katehista Dominika, ki postane poslej vaš varovanec. Izrekam Vam zato svojo najiskrenejšo zahvalo. Gotovo Vas bo veselilo zvedeti kaj o življenju onega, ki se bo sedaj vsled Vaše podpore tem ložje posvetil delom krščanske ljubezni v svojem okolišu.

Rojen naš Dominik ni tukaj, ampak v deželi Betsileo, kakih 15 dni hoda od tod. Ob neki vojski svojega rodu s sosednjim je zgubil svoje stariše, ki so bili ali umorjeni ali pa odvedeni v sužnost. Tudi Dominik je moral z zmagovalci daleč proč, tako, da poznej ni več znal pota v svoj rojstni kraj.

Po osvojitvi Madagaskarja l. 1895 so prišli v deželo in Fort-Daфин misijonarji in ker je vlada suženjstvo odpravila, je mali nekdanji suženj prišel v misijon, kjer so ga v začetku porabili za pastirja, potem pa sprejeli v misijonsko šolo. Med tem ko je prej nosil le revno ogrinjalce čez ledja, je dobil sedaj, enako drugim učencem, čedno, dolgo srajco. Da je bilo življenje zanj že trda šola, je razodevalo vso njegovo obnašanje; bil je zelo resen, pobožen in marljiv. Čez nekaj let je iz nekdanjega malega sužnja postal čvrst, bistroumen dečko, ki si je pridobil že mnogo znanja!

Dorastel v vitkega mladeniča si je enako drugim svojim vrstnikom želel družice za življenje. Toda nobena mati mu ni hotela dati svoje odrasle hčere. Bil jim je pač „tujec“ brez premoženja. Ostal je torej pri misijonarjih, ki so ga posinovili ter jim pomagal pri njih delu za rešitev neumrjočih duš. Postal je katehist, da poučuje tiste, katere je božja Previdnost manj podpirala kot njega in še nič niso vedeli o sveti veri.

Sedaj Dominik že nad 20 let opravlja svojo težavno službo kot katehist. Misijonarji, ker sami revni, ga niso mogli mnogo podpirati. Oženil se je že pred nekaj leti. Svojih šestero živahnih otročičev vzgojuje prav izvrstno. — Prihodnjič vam bom pripovedoval kaj več o delu, ki ga ima in vrši vaš varovanec z veliko natančnostjo.“

Miglajaj za šole, vzgojevališča in zavode: Vzdrževanje enega katehista znaša letno kakih 200 frankov. (Tačas računimo 1 frank = 5 kron.) Vzemimo, da hoče

razred s 50 učenci posinoviti enega katehista. Ako torej daruje vsak učenec vsaki teden 8 centimov, se nabere letno zahtevana vsota in ostane še 8 frankov. Kdo hoče torej posnemati vzgled zgoraj imenovanih vrlih učencev?

Obravnava za proglašenje mučencev v Ugandi blaženimi.

Dne 8. julija se je vršila v Vatikanu pripravljalna seja sv. kongregacije za obrede, da presodijo dvome z ozirom na mučeništvo, vzroke istega in čudežev na priprošnje služabnikov božjih Karola Luanga, Mateja Muzumba in tovarišev, ki so jih iz sovraštva do sv. vere umorili v Ugandi. Spodbujamo vse naše čitatelje, naj se v svojih zadevah zatekajo k tem spoznovalcem sv. vere, da po njih priprošnji dosežejo posebne milosti ter tako pospešijo njih proglasitev za blažene.

Naša slavnost.

Ljubljana. Velevažen in vesel dan je bil 21. september t. l. v kroniki Družbe sv. Petra Klaverja. Slovesnost 25 letnice obstoja, katera se je vršila ta dan ob 5. popoldne v uršulinski cerkvi v Ljubljani, je ogrela vse člane z novim ognjem za plemenito idejo. Preč. gospod J. Barle, mestni župnik, je obilnim udeležencem v prisrčni, poljudni besedi pojasnil srečo sv. vere. Iz hvaležnosti Bogu za ta dar pa izvira dolžnost po moči pomagati nesrečnim zamorskim sobratom. Po govoru je bil sv. blagoslov in darovanje.

Varšava. Junij-Julij 1919. Afrikanski misijoni že dolgo visto let uživajo posebno naklonjenost svojih prijateljev in dobrotnikov v Varšavi. Čeprav raztreseni in nepoznani drug drugemu, so storili veliko dobrega za afrikanske zamorce. Srčno so želeli, da se tudi v njih mestu ustanovi pisarna Klaverjeve družbe. Ta želja se jim je konečno izpolnila. Voditeljica podružnice Klaverjeve družbe v Krakovem, je po naročilu naše vrhovne voditeljice odpotovala v Varšavo in posrečilo se ji je z božjo pomočjo, najeti v ta namen malo stanovanje v ulici Krucza. Blagonaklonjeni očetje kapucini so na praznik karmelske Matere božje priredili dobro obiskano misijonsko pridigo, po kateri so se med občinstvo delili razni misijonski spisi. — Dal Bog tej najmlajši naselbini naše misijonske naprave v novi Poljski svoj sveti blagoslov! Splošno kažejo Poljaki do ubogih poganskih misijonov veliko ljubezen in zanimanje. Tudi misijoni med tem narodom lepo procvitajo.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

* Darovi *

došli od dne 1. julija do 30. septembra 1919:

- | | |
|--|---|
| <p>Za afrikanse misijone K 3041-46.
 Darovi brez podatkov K 3181-30.
 Za sv. maše K 2459-40.
 Za stradajoče K 58.—
 Za gobavce K 82-80.
 Za odkup sužnjev in botrinski darovi K 11.857-80, (l. I. iz Breginja: odkup in botrinski dar za zamor. dečka na ime „Anton“ K 90.—).
 Za svoje krščence darovano K 305.
 Za zamorske otročiče K 168-51.
 Za semeniščnike K 217.—
 Za katehiste K 462.—
 Za kruh sv. Antona K 5271-03, (l. I. iz Breginja K 45.—).</p> | <p>Za Klaverjev vinar K 222-42.
 Za otroško zvezo za Afriko K 114-98.
 Za misij. zvezo za Afriko K 263-80.
 Za mašno zvezo za Afriko K 3742-69.
 Za določene misijone K 100.—
 Za misijon Naše ljube Gospe sedem žalosti K 50.—
 Za nabavo keliha ali ciborija K 40.
 Za nabavo monštrance K 6.—
 Za nabavo prenosn. oltarja K 50-30.
 Za cerkvene potrebe K 3.—
 Za Klaverjevo družbo K 340-50.
 Podporniški prispevki K 646.—
 Prispevki udeležnikov Družbe svet. Petra Klaverja K 18-60.</p> |
|--|---|

Memento za umrle.

V uršulinskem samostanu v Ljubljani, je 17. sept. t. l. **zamorska sestra M. Nikolaja od sv. Ane** mirno v Gospodu zaspala, stara 76 let, in v 48. letu svojih redovnih obljub. Njeno zamorsko ime je bilo Zaineb. Mnogo je molila za spreobrnjenje njenega poganskega rodu, naj nadaljuje to lepo delo v nebesih. R. I. P.!

Znamke v prid misijonom.

Cenjene misijonske prijatelje, in ljube bralce, opozarjamo tudi na sledeče znamke in jako prosimo, da nam jih pošljejo, kolikor jih je mogoče najti.

Znamke, katere je pustilo iz Italije se vračajoče vojaštvo:

1. Zaloge vojnih pošt: cele pole nerabljenih znamk s sliko cesarja Karla in vrednostjo v vinarjih in centisimih.
2. Oficirske zbirke: stara pisma in celi albumi, nalepljeni z znamkami.

Take najdene znamke in pisma je najboljšje poslati kar cela. Znamke ne trgati s pisem, ker s tem izgube vso vrednost, temveč izrezati jih iz ovitka tako, da ostane okrog znamke za prst širok rob.

Vsem zbirateljem znamk izrekamo prisrčni „Bog plačaj!“ Take zbirke pošiljajte vedno **Klaverjevi družbi v Ljubljano**. Koliko zamorčkov je bilo s tem izkupčkom že mogoče odkupiti iz sužnosti, da, cele občine v Afriki so na ta način postale krščanske. — Zato vrlo na delo, iz malega raste veliko!

Mrtva glavnica?


Kaj počneš, dragi čitatelj, s svojim „Odmevom iz Afrike“, ko si ga prečital? Ga li daš vezati in uvrstiš med druge knjige v svoji knjižnici? Če je tako, tedaj te vrstice niso namenjene tebi. — Ako pa ga pustiš kje v kakem kotu v prahu ali porabiš celo za zavitke, tedaj se obračam do tebe s srčno prošnjo. Ne pusti vničiti te glavnice, ampak naloži jo na bogate obresti v prid sebi in drugim. Vidim, kako me začudeno gledaš in neverjetno maješ z glavo. Toda poslušaj; hočem ti pokazati pot do te umetnosti.

Glej, daruj te zvezke svojim znancem in reci jim, da te bo zelo veselilo, ako jih bodo čitali. — Vzemi jih ob počitnicah s seboj na letovišče, da se tudi ondi razširi misijonska misel. — Izroči jih čitalniškemu krožku, da jo prilože čitalni mapi. Pošlji jih v bolnišnico, lazaret ali kako okrevališče. — Lično vezane zvezke lahko pokloniš tudi kakemu katoliškemu društvu, knjižnici Marijine družbe, Dekliške zveze ali podobno. Na ta način pomagaš, potem ko si sam zajemal iz teh spisov obilo tolažbe in spodbude, razširjati misijonsko misel, pospešuješ dober tisk in nalagaš na obresti glavnico, ki bi se sicer zgubila.

Pomotoma

je stalo v Odmevu štev. 4—5, na 3. strani platnic: da dobijo podporniki brezplačno „Odmev“ in „Zamorček“. Pač bi se moralo glasiti: „podporniki-**duhovniki** dobijo zastoj „Odmev“ in „Zamorček“. In to z ozirom na njih duhovniški upliv in propagando za misijone, katero naj bi izvrševali med svojimi župljani, posebno v šoli in med mladino.“

Oni, kateri želijo „Odmev“ dati vezati, lahko dobijo „Vsebino“ letnika 1919 zastoj od Klaverjeve družbe v Ljubljani.

 Vsled zvišanja plač osobju, kakor tudi podraženja papirja itd., smo primorani dvigniti ceno Klaverjevega koledarja na 1 krono 50 vin.